

ממ:

כהן גדול פרק שביעי נוזר

עין משפט
גז מוצה

יג א מיי פיי מלהס
טיות הלכה ב סמג
עין קס:
יד ב מיי טס הלכה א
והלכה ב ופיי טס
הלכה ג:

מוסף רש"י

רביעית דם היא חייבה של
אלה ונבלה הכי לא אקרי
מת עד שיאז ב שיער
מיטה (מהר"ד) ו:
נפשות. משמע שמים,
מת. דבר שמיטה נלה על
ידו דהיינו רביעית וחורין
ע. רביעית קרי לה נפש
כדאמרינן (שם) ונבלה
רביעית דם מתייבב (שם)
ו. על אלו טומאות
הנוזר מגלה. אלס עמאל
לאחר שמה מקלע נריומו
אמר כל מה שמה נפלה
וחור מתחיל ונבלה.
בדמיו (בבב) ו הימים
הכאמיס יפלו וחורין טס.
על המת וכו'. אבל לא על
שאר טומאות. טעם נבלה
ישקר. דמת מתייבב נפלה
יקי ימות מה עליו (שם).
שקנתנין הן מקיטניס
קדושי. ו. לקפחני כמו
וקיטת מה. לקפח את
שוקו. לקנניס הלכות
להיער טס מתייבב וכן
עמד כננס (קולין) ו.:

פירוש הר"א

ול כל לאפוקי רחוקים
לעבור עליו כב לאוק
דבלאו האי קרא ידע
יהי דלא גרע סבדן
דריט נפשות לאפוקי
רביעית דם המאי מבי
נחיס שאסור ליטא להם
ידרשין נפשות מת ב
נפשות שמים מת א
דהיינו רביעית א דאין
דם יכול לחיות בפחות
ארביעית דם: כך כתוב
מקצת ספרים לאפוקי
ביעית דם וכו' והצריכו
המפרשים לפרש לאפוקי
שלא יטא לה וכו'ם
מפריס כתוב לאיחייבית
דך גדי טפי לאיתיי
קטמטא באולה: אלא
קפחני בהלכות. לערנא:
ך שנה לא וכו' מאד
ר' יהודה לא היה שונה

מלאחיו נוזר דקאמר הש"ס מה לי כ"ג לחודיה מה לי כ"ג וזר לך
נראה דהתם נמי כ"ג טעול יום אית ליה לריכותא לגבי כ"ג אלא סבר
כיון דגלי לן מרזייהו כ"ג דאין חילוק בין זה לזה בין אב לאס כי אס'
גילוי מילתא בעלמא הוא וליף נזיר מיניה הלך דרש מרזייהו גבי נזיר
סמס: מיניה כ"ך לומר דסוגיא דהכא

חלוקה דמנריך גם לגבי נזיר מרזייהו
לך לא דרש מלאמו כהן הדיוט הוא
נזיר כי התם ועוד יש ליטב גם הך
דהכא דסברה כי ההיא דטעול יום
דדוקק הוא לפלוגי סוגיא דשמעתין
אהיה דפ' טעול יום דהא חדי ודתי
ר"ע היא ואין סברא לומר דמרי מנאי
וינוח אליבא דר"ע מדלל קאמר הש"ס
כדיא ואף על גב דסוגיא דין עבד
לריכותא מאזני ומאמו והתם דרש
מתני מאזני ומאמו נאמר דמקלע
ד"כ עבד לריכותא ולגזיי מילתא
בעלמא אגזיר הוא ומעמה גם בזיר
שין ואימר לן בזיר מרזייהו לדרשא
כדרש התם ור"מ א"כ אמאי דרש
הכא מלאזני ולאמו דנזיר מרזייהו למת
מזה לר"ע הא כדאס קני וי"ל דאין
הכי נמי דהכא נמי ניתא לאזני לחודיה
למת מזה ולאמו משום כהן הדיוט
והוא נזיר כדרש התם ומיניה לא חש
אחד ומאריך במקום אחר ור"מ א"כ למה הזכיר לר"ע כאן דרשא ד"כ וזיר כדרשין
הדיוט וזיר כדרשין מלאמו שלא הביאה כאן לחומה דרשא ויש לומר היינו משום דליטריך ליה להביא דרשא דכהן גדול וזיר מלאחיו ולמימר
וקלמה לי כ"ג וזיר כ"י כדי לפגועי הוא לאזני ולאמו ד"כ לגזירה שיהו שמה שנתכו שיהיה אצלו ואמו היינו משום הריכותא שביניהם וגם מיניה
מקשינן ל"י שמתעל כ"ג וזיר א' עליה ולאחיותו נמי מפרש לר"ע דמכ"ב דרש לאחיו הואיל והתחיל לדרוש לאחיו כדפרישית שזריך לו ב' לגמור
הפסוק עד קפ"ו אי נמי משום דלר"ע איטריך טפי לאחיותו יותר מלרבי ישמעאל משום ו' (דלית) ליה לר"ע מה לי מד לחו כ"י כל זה לשון
מהר"ף: **על כ"ג לאפוקי רחוקים.** הך לאפוקי הו' פירושה כמו נפקא ליה מהאי קרא כלומר שמפסוק זה יוצאה הדרשא שלהם משמע דמעל
כל לחודיה דרש רחוקים כדדרשין בסמוך נפשות לרביעית דם הנכא משני ממים ודדוקק הוא דהא א' * גבי נזיר נמי כתיב על כל נפש ופ"ה
לא דרש מיניה רחוקים כי אס מנפש לך נראה דהכא נמי דרש רחוקים מעל כל נפשות ומ"מ דרש נמי מיניה רביעית דם משני ממים
מדמתיב נפשות לשון נפש ויש לתמוה למה ליה לר"ע גבי כ"ג קרא דרחוקים מיפוק ליה מק"ו מכהן הדיוט כמו לתנא דרש פרקין
או משום איסור שהיה עליו כדדיוטותו להיכא אול כדפרישית לעיל דזה עיקר הטעם לעיל ופ"י נחום' לעבור עליו בשני לאוין ומימה קאת דהש"ס
לא הזכיר כלל וזריך עיון לשון מהר"ף: **פ"ה אלו טומאות הנוזר מנצח ע"ה המת וע"ה כוית מן המת.** בין כמגע בין כמשת בין כאהל
ומפרש: כגמרא דהשת על כוית מן המת מגלה על מה שלם לא כ"ש: **נצח.** מוהל מן המת כדמפרש בגמ': **ועל ט"א תריוד רב.** רקנול
ועפרורית הנא מן המת וכגמרא מפרש שיעורא. תרוד קף: **ועל השרדה וע"ה הגולגולת.** ואע"פ שאין עליה: כשר כלל וכגמ' בעי אי על
מרזייהו או על הדא מנהון: **ועל אבר מן המת ואבר מן החי שיש עליהם בשר כראוי.** כפרק העור והרוטב (קולין דף קמ:): מפרש שזהו
כשר: שיוכל האבר לחיות ממנו אס היה מחובר לאדם חי שיוכל להעלות ארוכה ואע"פ שאין בו כוית כשר: **ועל חצי קב עצמות.** ומיירי
שצבו מרוב מנייה או מרוב בנייה כגון שיש ר' בקב' עצמות שנשברו וחצי קב עצמות זה מהן מעט מכל עמם ועמם והיינו מרוב מנייה
ורוב בנייה מפרש לקמן שני שוקים ויך אחד או איפכא ואע"פ שמטמא כאהל בזובע הקב כדאיתא כדהיא כמתניתין (פ"ה) ש"ק דאהלות אלו
מטמאין כאהל וקחשיב רובע עצמות הנא מרוב מנייה או מרוב בנייה מ"מ הלכה היא דאין הנוזר מגלה אלא על חצי קב וליכא לפרוש חצי קב
משאר עצמות שאינו מרוב בנייה ולא מרוב מנייה דהא כאהל נמי לא מטמא מדלל קמני להו כפ"ק? דאהלות כדהי הך דמטמא כאהל:
ועל חצי לוג דם. ואע"פ שמטמא כאהל כרביעית כדאיתא כמתניתין דאהלות מ"מ אין הנוזר מגלה אלא על חצי לוג ושיעורין הלכה
למשה מסיו: **על משאו וע"ה בנעו וע"ה אחיה.** דכל הני דחשיב לעיל מטמא בין כמגע בין כמשת בין כאהל ועמם כשעורה על
מגעו ועל משאו מגלה אכל כאהל אפילו טמוי לא מטמא: **על אלו הנוזר טמא.** בגמ' מפרש על אלו דרשא ועל אלו דסיפא למעוטי מאי:
ומזה בשישי ובשביעי. וכו' את הקודשין. דכתיב והימים הראשונים יפלו: ואין מתחיל למנות נזירות דקוהיה עד שיעור. וז"ל כמשה ויבא
קרבנותיו וכן מוכח בגמ' דליבעיא מיבעיא ליה מתניתין מני דל"כ פשיטא דרבנן היא: **אלא קפחני בהבבות.** ללערי:

פירוש הר"א

ול כל לאפוקי רחוקים
לעבור עליו כב לאוק
דבלאו האי קרא ידע
יהי דלא גרע סבדן
דריט נפשות לאפוקי
רביעית דם המאי מבי
נחיס שאסור ליטא להם
ידרשין נפשות מת ב
נפשות שמים מת א
דהיינו רביעית א דאין
דם יכול לחיות בפחות
ארביעית דם: כך כתוב
מקצת ספרים לאפוקי
ביעית דם וכו' והצריכו
המפרשים לפרש לאפוקי
שלא יטא לה וכו'ם
מפריס כתוב לאיחייבית
דך גדי טפי לאיתיי
קטמטא באולה: אלא
קפחני בהלכות. לערנא:
ך שנה לא וכו' מאד
ר' יהודה לא היה שונה

כך שנה י' רבי טאדי. כמשה על המת ועל כוית מן המת ורבי יהודה לא היה שונה על המת כמשתנו משום דכל שכן דמכית
מן המת וכו': (פ"ה) עדיין. יכול להקשות ולומר על אבר ממנו מגלה כדתנן במתניתין ומיירי דאפילו אין עליו כוית כשר כדתנן פ"ק
דאהלות שהאזנים אין להם שיעור כל שכן על מה שלם ואחתי מאי קשמע לן על המת:

אלא כראב"ר ר' יוחנן לא גזיבה אלא אפ"ה שרא נתקשרו אבריו בגדין. ה' (ואיתן) זו כוית כשר ואבר מאותו נפל אינו מטמא כאהל כיון
שאין בו גדין דלא מיקרי אבר אלא עלם וכשר וגדין ועל כל המת מגלה אע"פ שאין לו עדיין גדין והא דקאמר הכא כדאמר ר' יוחנן
פ"י רביעי יתכן דאמתניתין דאהלות אמרה דקמני המת וכוית מן המת דמטמא כאהל מוקי לה רבי יוחנן כנפל שלא נתקשרו אבריו בגדין:
דכא

על כל לאפוקי רחוקים. דלא ליעמא: מה לאפוקי קרובים: נפשות.
שאל ילאת רביעית דם מני ממים אינו מטמא להם: **בתנאי' נבל.**
מפרש בגמרא: **ועל אבר מן החי ועל אבר מן המת שיש עליהם**
בשר כראוי. דהיינו כדי שיכול לחיות ולהכריח אף על פי שאין
עליהן בשר כוית: **חצי לוג דם.**
שמי רביעיות: **על פסל כשעורה על**
מגעו ועל משאו. על אכל כשעורה על
אחיה: **גמ' קנערינן.** טיטוריו"ש:
לקפחני. ללחמי: **כעס רבי**
יודה. ואמר זו (פ"ה) אינו משנה:
ועדיין

נוסחת הריב"ן

(ה) אינה נרמזה למלמד:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה על כל. וכו'
נזיר נזיר כתיב על כל
נפש. נזיר לא כתיב כל ע'
פ"ה:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א' בא"ד (המתחיל מנזר
לדק) ולמימר מה לי וכו'
כאן נזיר וזיר עליה מיכה
עליה מתקן וזיר מלבי:
ב' בא"ד כדפרישית שזריך
לי לגמור מיכה לגמור
מתקן וזיר וזיר: ג' ר"ה
נמי כתיב על כל ר"ב פ"י
ח"מ כתיב דכריסה כוה
דמחיה דנזיר לא כתיב
כל: ד' ר"ה ועל חצי וכו'
מתקן וזיר כתיב חצי קב:
ה' ר"ה אלא וכו' נתקמו
כאבריו בעדין וזית מיכה
וזית מתקן וזיר ואין
פ"ה:

הגהות התוספות

1. צ"ל טס ק. 2. צ"ל הית
3. צ"ל אפיק. 4. צ"ל
עליה. 5. כפ"ה איתא כ"כ
כזה. 6. מיכה כתיב מתקן
וא"ל קריה. 7. צ"ל כ"כ.
8. כפ"ה ועל טס.

לעיו רש"י

טורטוריו"ש. וכו' י"ך
ש"י ע"ה: